

Verhalen van Vianen

Coen Bouwstra

Verhalen van Vianen

De kunstenaar Coen Bouwstra schrijft verhalen voor kinderen die hij illustreert met foto's van zelfgemaakte maquettes. Deze maquettes maakt hij voornamelijk van kartonnen dozen en ander (afval)materiaal in combinatie met kleifiguren. Het resultaat spreekt zeer tot de verbeelding en vormt daarmee goed illustratiemateriaal voor de verhalen. Zijn aanpak is origineel, innovatief en verrassend.

Het nieuwste project van Coen Bouwstra is een boek met verhalen over de heren van Brederode die van 1414 tot 1679 een belangrijke rol in de geschiedenis van Vianen hebben gespeeld als bestuurders van de stad.

Op de volgende pagina's een voorbeeld van hoe het boek *Verhalen van Vianen* eruit komt te zien, aan de hand van een van die verhalen. Het boek wordt uitgegeven bij HaEs producties in De Bilt.

Verhaal van een vluchteling

Grote dikke muren hielden Pieter Smyth gevangen. Er was een moord gepleegd en de mensen zeiden dat hij het gedaan had. De volgende week moest hij voor de rechter komen. Zelf wist Pieter dat hij onschuldig was. Hij zou nooit iemand pijn doen en zeker niet vermoorden. Hij was net op de verkeerde tijd op de verkeerde plek. Omdat hij geen zin had in een zware straf, maakte hij plannen om te ontsnappen.

Pieter ontdekte dat de tralies van zijn gevangenis een beetje heen en weer konden. Als de wachten vertrokken waren begon hij eraan te wringen en te duwen. Elke nacht kwamen ze een beetje lossen te zitten, tot hij ze makkelijk kon weghalen.

Het was een koude septembernacht. Vorst stond aan de grond. Stilletjes wachtte Pieter tot alle wachten lagen te slapen en de mist alles overdekte. Snel nu! Pieter keek nog eens goed naar buiten of er echt niemand was, en trok de tralies los. KLENG! daar kletterde een tralie omlaag. Hopelijk had niemand het gehoord. Voorzigtiger trok hij de andere tralies uit het raam. Hij klom naar buiten en ontsnapte.

Hij rende en keek steeds achterom of hij niet gevolgd werd. Waren dat galopperende paarden in de verte? Was dat het ge-

schreeuw van soldaten die op hem joegen? Waren dat blaffende honden daarginds? Pieter rende verder en verder weg van de stad waar hij woonde. Verder en sneller, tot de stadsmuren niet meer te zien waren.

Moe en ziek werd hij van het rennen maar hij moest verder. Anders zouden de soldaten hem vinden en vast nog gemenere straffen voor hem bedenken. In Vianen was hij veilig, had hij gehoord. Daar kende niemand zijn geschiedenis. Daar wist niemand dat hij in zijn eigen stad was opgesloten voor een moord die hij niet had gepleegd. De Heer van Brederode zou hem genade schenken en dan kon hij een nieuw leven beginnen.

Het was midden in de nacht toen hij bij de Viaanse poort aankwam. Een slaperige poortwachter opende de deur.

“GAAAP!” zei de man. “Ik bedoel natuurlijk: ’navond. Wat brengt jou hier GAAAP op dit tijdstip?”

“Neem me niet kwalijk dat ik u stoor, edele heer,” zei Pieter. “Ik ben van ver gekomen. Ik ben moe en hongerig. Mag ik alstublieft hier overnachten?”

“Je doet je best maar,” antwoordde de man. “Als je mij maar laat slapen. Ik zal je naar de logeerkamer brengen.”

‘Vrij’, dacht Pieter. ‘Eindelijk. En morgen begin ik een nieuw leven in deze mooie stad.’

